

**ІНФОРМАЦІЙНО-МАНІПУЛЯТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ
ПОЛІТИЧНОЇ ДЕЛЕГІТИМАЦІЇ В УКРАЇНІ: ПОЗАЕЛЕКТОРАЛЬНИЙ КОНТЕКСТ**

В українському політикумі здійснюється перманентна апробація інформаційно-маніпулятивних технологій політичної делегітимації. Аналіз позаелекторального контексту впровадження інформаційно-маніпулятивних технологій засвідчує їх високий делегітимаційний потенціал та прогресуючу динаміку вдосконалення.

Ключові слова: політична делегітимація, інформаційно-маніпулятивні технології, делегітимаційний потенціал, позаелекторальний процес, мас-медіа.

Політична делегітимація залишається все ще недостатньо пізнаним феноменом суспільно-політичної дійсності та актуальним об'єктом наукових розвідок. На сучасному етапі вченими виявлено чимало маркерів делегітимаційного процесу, що з'являються як на рівні поодиноких симптомів (політичне невдоволення, відсутність суспільної згоди, втрата підтримки та довіри громадян, корупція, неефективність влади), так і на рівні системної кризи легітимності (поширення беззаконня, високий рівень політичного примусу та жорстокості з боку режиму, суспільна непокоря/спротив, державний переворот, революція).

Виявлення факторів та пізнання закономірностей такого різноманіття делегітимаційних індикаторів набуває особливого значення у вимірі тенденцій технологізації сучасного політикуму. Адже його прагматика унеможливорює хаотичність та некерованість, тому перетворює політичні технології на ключовий інструмент управління політичним процесом. В контексті даної розвідки актуалізуємо проблему делегітимаційного потенціалу інформаційно-маніпулятивних технологій, що інтенсивно впроваджуються суб'єктами політики з метою конструювання різноманітних делегітимаційних феноменів у сучасній, в тому числі й вітчизняній політичній дійсності.

Осмислення феномену політичної делегітимації в даній розвідці опирається на фундаментальні дослідження таких зарубіжних вчених, як Д. Бітхем, М. Вебер, Р. Далтон, М. Доган, Д. Істон, М. Кастельс, С. Ліпсет, П. Розанвалон, Е. Тоффлер, Ю. Хабермас, С. Хантінгтон, Д. Хелд. В межах російського наукового дискурсу досліджуваної проблематики вагомий вклад належить: В. Ачкасову, С. Єлісеєву, О. Вертешину, А.-Н. Дібірову, К. Завершинському, С. Ланцову, Н. Пономарьову, О. Скіперському. Сутності делегітимаційних феноменів присвячено ґрунтовні праці вітчизняних дослідників: Є. Бистрицького, О. Висоцького, В. Волинця, О. Дашаківської, Г. Почепцова, С. Рябова, Т. Кузьменко, Є. Цокура тощо.

Важливо відмітити, що впровадження самого концепту «делегітимація» в науковий дискурс не є поширеним явищем, скоріше, навпаки, вчені уникають понятійної універсалізації делегітимаційних феноменів та окреслюють їх у вимірі різних термінів та концептів. В контексті даної розвідки важливим індикатором делегітимації є втрата політичною системою та/або її складовими підтримки суспільства. Британський вчений Д. Бітхем вважає, що делегітимація як форма нелегітимної влади означає відсутність згоди підвладних щодо політикуму та публічну демонстрацію такої незгоди через пасивні та/або активні форми непокори (демонстрації, страйки, революції, державні перевороти) [1, с. 20]. Він підкреслює, що руйнування політичного порядку відбувається як процес наростання дефіциту легітимності та може привести до її повної втрати. Подібної позиції притримуються й інші вчені, які ставлять під сумнів легітимаційний потенціал сучасної демократії, висловлюють припущення її тотальної кризи та зниження довіри до сучасного політикуму в цілому [3; 4; 6]. Чільне місце в наростанні подібних загроз належить, на думку

більшості дослідників, фактору політичних комунікацій та інтенсивним інформаційним впливам в суспільстві [5, с. 420]. На слушну думку вітчизняного вченого О. Картунова, такий скептичний погляд на сучасність є цілком виправданим, а т.зв. «алармістський» підхід до аналізу становлення інформаційного суспільства поки-що не вичерпав себе [10, с. 304]. В цьому ж руслі, українські вчені О. Висоцький, Г. Почепцов, Є. Цокур наголошують на суттєвій технологізації та медіатизації делегітимаційних феноменів в Україні. Адже вітчизняний політичний процес засвідчує наростаючу динаміку цільового впровадження інформаційно-маніпулятивних технологій та вкотре актуалізує необхідність переосмислення новітніх вимірів делегітимаційного процесу в Україні.

Метою даної статті є розкриття сутності делегітимаційного потенціалу інформаційно-маніпулятивних технологій, що впроваджуються у вітчизняному політикумі в позаелекторальний період. *Ключові завдання розвідки:* визначити фактори ефективності вищезначених делегітимаційних технологій в Україні; виявити закономірності та наслідки їх застосування у позаелекторальний період вітчизняного політичного процесу.

Інформаційно-маніпулятивні технології як детермінанти делегітимаційного процесу в Україні, спрямовані на конструювання делегітимаційних феноменів у віртуальному просторі політикуму. Шляхом впровадження ідей, імідж-образів, меседжів та інтерпретацій, здійснюється вплив на політичну свідомість та поведінку громадян з метою підсилення власної легітимності за рахунок негативізації, дискредитації політичних опонентів, певних політичних програм чи політичної системи в цілому. Відтак, делегітимаційні технології даного типу мають деструктивну спрямованість та часто застосовуються комплексно як стратегії інформаційного протистояння/ війни.

Фактори ефективності вищезначених технологій варто визначати в декількох контекстах. По-перше, фундаментальним чинником зростання делегітимаційного потенціалу інформаційно-маніпулятивних технологій є, на слушну думку більшості сучасних дослідників, тенденція високого рівня цинізму, критичності та тотальної зневіри громадян щодо політичної системи та політики. Так, французький вчений М. Доган відзначає, що за результатами проведених досліджень професія політик є найменш поважною в суспільстві та повністю дискредитованою [4, с. 26]. З іншого боку, значно підвищився рівень професіоналізації політикуму, зростає якість політичної комунікації, політика стає «керованим хаосом» та практикою «перманентних кампаній» маніпулятивного впливу [15; 3, с. 103]. Відтак, відбувається своєрідна компенсація дефіциту політичної легітимності шляхом впровадження політичних технологій, в тому числі, спрямованих на дискредитацію політикуму та його складових.

Вагомим фактором ефективності на структурному рівні інформаційно-маніпулятивних технологій є засоби масової комунікації (ЗМК). Вони опосередковують практично весь простір взаємодії між владними суб'єктами та громадянами, медіатизують його. Медіатизований політикум в Україні являє собою міцну систему взаємозв'язків і залежностей мас-медіа та політикуму. Характер цих залежностей впродовж доби незалежної України був різним та еволюціонував від підконтрольних державі медіа (практика т.зв. «темників») до медіа, які контролюються різними фінансово-політичними групами країни. Виходячи з цього, питання неупередженості медіа залишається відкритим та дискусійним, адже визначається редакційною політикою та політичними вподобаннями власників. Відтак, мас-медіа в Україні виражають яскраві політичні преференції та здійснюють активну інтервенцію в політичні конфлікти, процеси, інтерпретують політичну реальність та відтворюють її на власний розсуд, утверджуючи в свідомості громадян певний порядок денний, здійснюють тенденційний відбір одних фактів і подій та нівелюють інші. Все це відбувається на основі застосування багаточисленних маніпулятивних прийомів в інформаційних повідомленнях.

Вагомі фактори ефективізації делегітимаційних технологій наявні в особливостях вітчизняного позаелекторального процесу. Адже відсутність виборів в Україні – це час

підготовки до наступних, а значить відбувається перманентна апробація та цільове впровадження політичних технологій, в тому числі інформаційно-маніпулятивного характеру. Так, експерт Інституту масової інформації О. Голуб відзначає, що вперше невиборчий 2013 рік вирізнявся небувалою політичною джинсою (замовними матеріалами позитивного та негативного змісту), що за обсягами значно перевищила комерційну [9; 18]. Адже, на відміну від часу офіційної виборчої кампанії, позаелекторальний період практично не регламентується національним законодавством щодо кількості, якості, змісту та форми подачі політичної інформації.

Виявлення закономірностей впровадження інформаційно-маніпулятивних технологій політичної делегітимації у позаелекторальний період передбачає декілька ключових векторів аналізу. Перший актуалізує необхідність осмислення феномену медіатизації політичного протистояння в Україні по лінії «влада-опозиція», що базується на тотальному протиставленні одних відносно інших, їх взаємній системній делегітимації. Слід відмітити, що глибина протистояння на сучасному етапі є значною, оскільки наявна величезна світоглядна, ціннісна, ідеологічна, політична прірва між владою та опозицією в Україні, яка поглиблюється та несе деструктивний потенціал. Вітчизняна дослідниця О. Бабкіна, характеризуючи ситуацію 2007 р. в Україні, не помилилася й стосовно 2013 р.: «Надмірна концентрація політичної влади й ресурсів у руках правлячої еліти змушує контреліту й опозицію оформлятися та виступати як радикальні рухи, а не політичні опоненти» [7]. В такій ситуації наростання політичної полярності та надзвичайна конкурентність політичного середовища, пошук кожним власної інформаційної ніші, підсилює рівень символізації, віртуалізації, медіатизації політичного процесу та нарощує потенціал делегітимаційного механізму дискредитації політикуму та його складових. Відповідають теперішній дійсності висновки вітчизняного вченого Ю. Левенця, які стосувались теж 2007 р.: «на жаль, ніщо не передвіщує зменшення конфліктності і протистояння між тими, хто контролює в нашій державі створення символів та образів. А відтак віртуальні війни продовжуватимуть розколювати суспільство за трайбалістським принципом «свій-чужий» [12, с. 4]. Отже, головною закономірністю впроваджуваних делегітимаційних технологій є ескалація політичного протистояння в Україні в інформаційно-комунікативній сфері. Причому, в першу чергу, на рівні політичних особистостей, а вже потім негативна інформаційна проекція від особистості транслюється на його політичні ідеї, політичну силу, програму, оточення, навіть прибічників. Останнє особливо небезпечно, оскільки створює чимало загроз для світоглядного розколу української нації. Межею у наростанні подібних феноменів стали події 2004 року. Відтоді відбувається поглиблення технологізації політичних практик (в тому числі й делегітимаційних) через апробацію в реальній політиці відповідних технологій. Безперечно, погоджуємось з вітчизняними дослідниками, які в унісон стверджують про системність та циклічність кризи легітимності в Україні [17, с. 184].

Іншим вектором аналізу закономірностей впровадження делегітимаційних інформаційно-маніпулятивних технологій є виявлення їх специфіки в різних мас-медіа в розрізі конкретних політичних тем, подій, інтерпретацій в позаелекторальний період вітчизняного політичного процесу. Так, варто зазначити, що існує чимало інформаційних ресурсів в Україні, стратегією інформаційної діяльності яких є політична делегітимація. Це особливо характерно для мережі Інтернет. На слушну думку іспано-американського вченого М. Кастельса, Інтернет поглиблює кризу політичної легітимності, оскільки стає деструктивним простором «політики скандалів» [11, с. 186]. Тому внаслідок інтегрованості сучасних мас-медіа (традиційні медіа обов'язково представлені на ключових ресурсах Інтернету), зростає делегітимаційний потенціал інформаційного простору в цілому. Такий феномен британський вчений Е. Чадвік визначає терміном «сучасні політичні інформаційні цикли» як «складні комплекси, в яких «нові» онлайн-медіа гібридизуються зі «старими» електронними та друкованими медіа» [2, с. 1].

Українська практика засвідчує реальність перетворення мережі Інтернет в простір протистоянь. Високий делегітимаційний потенціал Інтернету пов'язаний з його мультимедійністю, оскільки інформація подається в самих різноманітних форматах та жанрових варіаціях. Так, для громадян, що є активними користувачами Інтернет, відео в мережі Youtube, автоматично надає інформації значимості в залежності від кількості переглядів. Особливо широкої популярності серед користувачів здобувають політичні сюжети викривального чи гумористичного змісту. Також яскраву делегітимаційну спрямованість відносно певних політичних сил та осіб мають конкретні Інтернет-ресурси. Наприклад, durdom.in.ua, eggs.net.ua, antivos.info, sprotiv.org, ord-ua.com, genshtab.info, bezyanukovicha.com, opozitsiya.eto-ya.com тощо. Вітчизняний експерт Д. Дуцик також відмічає цікаву тенденцію останнього часу, як-от: створення фальшивих медіа, медіаклонів, дзеркальних медіа, метою яких, на її думку, є контрпрограмування, часто спрямоване не так на широкі маси, як на конкретні групи впливу [8]. Наприклад, антиопозиційний ресурс «Українська кривда» є медіаклоном опозиційної «Української правди». Не є виключенням традиційні медіа, наприклад, телебачення, що яскраво засвідчує тенденції драматизації, персоніфікації та скандалізації політичного процесу. Політика все частіше ретранслюється через формати різних ток-шоу, гумористичних проєктів, на кшталт мультсеріалу «Казкова Русь» та інших креативних способів, де відсутня аналітика, але наявний високий делегітимаційний потенціал. Принагідно зауважимо, на відміну від традиційних медіа, Інтернет має значно більший дискурсивний та демократичний потенціал як простір для дискусій та широкого доступу до інформації.

Тематичний ракурс аналізу впроваджуваних інформаційно-маніпулятивних технологій делегітимаційного спрямування в позаелекторальний період засвідчує наступне: найбільш ефективний простір для політичної делегітимації мали інформаційно-маніпулятивні технології, що торкались тем національної історії, мови, ідеології, релігії. Ці технології створюють певні фрейми (рамки) для сприйняття інших більш раціональних проблем політики. Тому наступним простором для впровадження делегітимаційних технологій стали теми поточних політичних реформ (податкової, освітньої), їх ефективності, прозорості; питання зловживань та корупції в межах владної системи в цілому, а також у вимірі її складових частин (наприклад, правоохоронної, судової систем) та конкретних особистостей. Ще одним простором впровадження делегітимаційних технологій стала тема міжнародної інтеграції, що крізь призму високого делегітимаційного потенціалу вищеозначених проблемних питань української політики, виявилась досить болючою для українського суспільства та актуалізувала реальний феномен політичної делегітимації в найбільш радикальному її прояві, у формі суспільного спротиву.

Попри те, що надзвичайно важко об'єктивно оцінити події, котрі відбуваються зараз, можна однозначно стверджувати, що феномен «євромайдану» та «антимайдану» засвідчив високий рівень кризи легітимації в Україні, а також актуалізував одночасно всі проблемні зони українського політичного життя, що в даному випадку виступили факторами політичної делегітимації та суспільної радикалізації в Україні. Адже за результатами опитувань 62 % українців не вважають вибори виходом з кризи, 50 % опитаних пов'язує поліпшення якості життя з кадровими змінами у всіх гілках влади [13; 16]. За висновками соціологічних досліджень більшість громадян готові до протестів, однак засуджують насильство [14].

Безперечно, «євромайдан» став простором ескалації конфлікту та політичного, національного, релігійного протистояння, але не громадяни були джерелом ескалації, а мас-медіа та політики. Всі вищеозначені рівні впровадження інформаційно-маніпулятивних технологій об'єдналися та актуалізувались в межах «євромайдану» та «антимайдану», створили таку конфліктну зону, що виливається у відчай громадян, жертви, аморальні заклики та протиправні дії. Позиціонування на рівні «за» чи «проти» «євромайдану» або «антимайдану» відбувається в контексті інформаційних маніпуляцій. Адже бути за «євромайдан», – це підтримувати таку риторику, як «банду геть», «врятуй свою мову на

Євромайдані, бо вони хочуть її стерти»; бути проти «євромайдану» – це боротись із «коричневою чумою» та «екстремістами» в Україні. При чому мас-медіа України вже називають події «євромайдану» однозначно як «єврореволюція» та/ чи «революція гідності».

Поточні події підтвердили досить важливу закономірність делегітимаційного процесу та впроваджуваних інформаційно-маніпулятивних технологій. Це їх спрямованість на делегітимацію заради легітимації. Адже на фоні теперішніх драматичних подій суспільного протесту, феномену «євромайдану», чимало політичних сил, рухів, осіб легітимізують себе, свої ідеї та програми, делегітимізуючи опонентів. Наприклад, сайт sylalyudey.org як ресурс нової політичної партії вибудовує свою нішу в контексті інформаційного долучення до подій «євромайдану». Просувають свої іміджі по лінії опозиція-влада різні політичні суб'єкти. Так, відбувається активне відновлення політичної діяльності Ю. Луценка в образі революціонера-борця; аналогічно й О. Ляшко, І. Богословська, П. Порошенко та інші знайшли своє місце під час подій «євромайдану» та долучились до сприяння делегітимації діючої влади. В тому числі й Ю. Тимошенко, попри свою відсутність в реальному політичному процесі, є символом «євромайдану» та суттєвим фактором владної делегітимації. На її прикладі яскраво видно делегітимаційний потенціал інформації, оскільки саме Інтернет-звернення, листи через сайти та соціальні мережі актуалізують відчуття її реальної участі в політиці та подіях «євромайдану». Досить цікавий механізм легітимації рішень переговорів між владою та опозицією був запроваджений через обов'язкове затвердження «вічем майдану» механізмом «козацького галасу» та відео-трансляції в онлайн-режимі (наприклад, «Еспресо TV» – «Прямий ефір з Євромайдану» почав тестове мовлення за інформацією «Вікіпедії» 24.11.2013 р. з мітингу опозиції).

Таким чином, політична делегітимація в Україні відбувається як феномен, нерозривно пов'язаний з інформаційно-маніпулятивними технологіями. Однак, причини в такій ситуації варто шукати в реальній політиці та діях тих, хто себе називає політичною елітою. Весь цей процес вже привів до реальних людських жертв, а також до породження страхів та розчарування громадян, що очікують миру, злагоди та успіху власної країни. Контекст подій підтверджує, що відбувається ірраціональна демонізація образу влади та опозиції, а також розділяється суспільство на «євромайдан» та «антимайдан». Щодня громадяни піддаються шквальної медіа- та інформаційній атаці, відчувають постійну загрозу, то іноземної інтервенції, то підриву ГЕС, АЕС, розколу країни. На центральній площі столиці транслюється фільм про корупцію чиновників, а зі сцени виступають священнослужителі із закликами до боротьби, їжу роздають чиновники перших рангів з інших країн. Відсутність системної та прозорої комунікації влади з суспільством призвела до захоплення в регіонах та в Києві адміністративних споруд, в тому числі й з намаганням взяти під контроль ключові управлінські об'єкти країни. Вперше за всю історію незалежної України столиця побачила в дії «коктейлі Молотова». На превеликий жаль, не викликає сумнівів, що якщо щось відбувається в політиці країни, то це, очевидно, комусь вигідно.

Література:

1. Beetham D. The Legitimation of Power / D. Beetham. – London: Palgrave Macmillan, 1991. – 267 p.
2. Chadwick A. The Political Information Cycle in a Hybrid News System: The British Prime Minister and the «Bullygate» Affair / A. Chadwick // The International Journal of Press/Politics. – 2011. – Vol. 16. – no. 1. – P.3-29.
3. Dalton R.J. Parties Without Partisans: Political Change in Advanced Industrial Democracies / Ed. by R.J. Dalton and M.P. Wattenberg. – Oxford: Oxford University Press, 2002. – 315 p.
4. Dogan M. Political Mistrust and the Discrediting of Politicians / M. Dogan. – Brill, 2005. – 248 p.

5. Habermas J. Political Communication in Media Society: Does Democracy Still Enjoy an Epistemic Dimension? The Impact of Normative Theory on Empirical Research. / J. Habermas // Communication Theory. – 2006. – Vol. 16. – P. 411-426.
6. Rosanvallon P. Counter-democracy: politics in an age of distrust / P. Rosanvallon – New York: Cambridge University Press, 2008. – 336 p.
7. Бабкіна О.В. Демократичні детермінанти трансформації українського суспільства [Електронний ресурс] / О.В. Бабкіна // Віче. – 2007. – № 13. – Режим доступу: <http://www.viche.info/journal/628/>
8. Дуцик Д. Чорні технології, медіаклони, фейки [Електронний ресурс] / Д. Дуцик. – Режим доступу: <http://osvita.mediasapiens.ua/material/22954>
9. Кабачій Р. Джинса-2013: пафос і «креатив» [Електронний ресурс] / Р. Кабачій. – Режим доступу: <http://osvita.mediasapiens.ua/aterial/26595>
10. Картунов О.В. Інформаційне суспільство: аналіз політичних аспектів зарубіжних концепцій: Монографія / О.В. Картунов, О.О. Маруховський. – К.: Ун-т економіки та права «КРОК», 2012. – 344 с.
11. Кастельс М. Галактика Інтернет. Размышления об Интернете, бизнесе и обществе / М. Кастельс. – Екатеринбург: У-Фактория, 2004. – 328 с.
12. Левенець Ю.А. Політика в Україні: символізація змісту / Ю.А. Левенець // Сучасна українська політика. Політики і політологи про неї. – К., 2007. – Вип. 10. – С. 5-10.
13. Майже 62% українців вважають, що не можуть вплинути на владу – дослідження [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ipress.ua/news/mayzhe_62_ukraintsiv_vvazhayut_shcho_ne_mozhut_vplynuty_na_vladu_doslidzhennya_20806.html
14. Оцінка нинішньої політичної ситуації населенням, ставлення до подій та готовність до протестів (грудень 2013). – Режим доступу: <http://infolight.org.ua/content/ocinka-ninishnoyi-politichnoyi-situaciyi-naseleennyam-stavlennya-do-podiy-ta-gotovnist-do-protestiv-gruden-2013>
15. Сундиев И. Управляемый хаос: социальные технологии в массовых беспорядках / И.Ю. Сундиев // Свободная мысль: Теорет. и полит. журнал. – 2012. – № 7/8. – С. 93-104.
16. Українці розповіли, як хочуть жити після 2015 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ipress.ua/news/ukraintsi_viryat_shcho_krashche_maybutnie_pryude_pislya_vidstavky_chynnoi_vlady_opytuvannya_21052.html
17. Цокур Є.Г. Легітимність політичної влади: джерела, особливості, перспективи: монографія / Є.Г. Цокур. – К.: Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2009. – 330 с.
18. Шурхало Д. Цього року політична «джинса» перевищила комерційну – медіа-експерт [Електронний ресурс] / Д. Шурхало. – Режим доступу: <http://www.radiosvoboda.mobi/a/25071296.html>

Рыбак И. В. Информационно-манипулятивные технологии политической делегитимации в Украине: внеэлекторальный контекст

В украинском политикуме происходит перманентная апробация информационно-манипулятивных технологий политической делегитимации. Анализ внеэлекторального контекста внедрения информационно-манипулятивных технологий свидетельствует об их высоком делегитимационном потенциале и прогрессирующей динамике совершенствования.

Ключевые слова: *политическая делегитимация, информационно-манипулятивные технологии, делегитимационный потенциал, внеэлекторальный процесс, масс-медиа.*

Rybak I. The information and manipulative technologies of political delegitimation in Ukraine: non-electoral context

In Ukrainian politics the permanent testing of information and manipulation technologies of political delegitimation is taking place. Analysis of none-electoral context of information and

manipulation technologies' implementation demonstrates their high delegitimation potential and advanced dynamic development.

Keywords: *political delegitimation, information and manipulative technologies, delegitimation potential, non-electoral process, mass media.*

УДК 324:316(477)

Рибак Олександр Сергійович,

*аспірант кафедри політології та державного управління
Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича*

РИЗИКОЛОГІЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНСТИТУТУ ПРЕЗИДЕНСТВА В УКРАЇНІ

У статті розглянуто проблему політичної діяльності Адміністрації Президента України, зроблену оцінку використання політико-комунікативних практик, а також реальні кроки у підвищенні якості прийнятих Президентом рішень на основі існуючих інформаційно-аналітичних ресурсів. Проведено наукове обґрунтування побудови інформаційно-аналітичної підсистеми у державній системі влади і потенціал використання інформаційно-аналітичних технологій та експертиз під час прийняття Президентом України важливих рішень.

Ключові слова: *політичний ризик, інститут, адміністрація, президент, інформація, аналіз, рішення.*

На практиці при прийнятті важливих рішень органами державної влади а особливо Адміністрацією Президента ми стикаємося в періоди інтенсивних соціально-економічних перетворень, як правило, по суті такі ситуації не мають історичних і ситуаційних аналогів. Тому саме в цих випадках потреба у використанні інформаційно-аналітичних технологій прийняття рішень найбільш актуальна. Президенту України для реалізації своїх планів у діяльності держави необхідно створювати реально діючу структуру, здатну зберегти й зміцнити його владу. Насамперед, така структура повинна бути ефективною в політичній сфері та володіти реальним авторитетом і значимістю, а розвиток сильної президентської влади в Україні навряд чи було б можливим без такого важливого і своєрідного явища в державній системі, як Адміністрація Президента України.

У рамках чергового реформування Адміністрації з приходом нового президента В. Януковича, перед владою постали специфічні цілі і завдання, ніж у попередників. Але програма реформування Адміністрації Президента України носила символічний характер. Тобто, можуть змінюватися назви структурних підрозділів Адміністрації, їх кількість і внутрішня структура, але основний акцент програми, швидше за все, не спрацював і громадськість не повірила у реальні перетворення. Політичну діяльність у новій Адміністрації Президента України, мабуть, було вирішено виділяти і посилювати в сторону політико-комунікативних практик, а не у підвищенні якості прийнятих рішень на основі аналітичних процедур, експертиз тощо. У Адміністрації Януковича помилки колишніх років не були враховані, і таким чином діяльність усієї Адміністрації була сконцентрована на посиленні іміджу Президента.

Нинішню, і взагалі суспільно-політичну ситуацію останніх років в Україні, можна охарактеризувати як «саморегулюючу». Новому Президенту, якщо він хотів дійсно забезпечити порядок і стабільність у країні на період свого правління, не потрібна саморегулююча політична система, йому потрібна була політична структура у складі своєї Адміністрації, яка зможе не тільки прогнозувати і створювати «потрібні» політичні ситуації, а й реально керувати політичними і суспільними процесами в Україні. На жаль, або на щастя цього не сталося, питання риторичне, але відповідь можлива буде лише із часом.